Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 222 824 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DAEM, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2017 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Er wordt hem op diezelfde dag eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

1.2. Op 9 februari 2018 wordt verzoeker in vrijheid gesteld met de vermelding dat hij onmiddellijk gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2017.

1.3. Verzoeker dient op 27 augustus 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn schoonzus, die de Belgische nationaliteit heeft.

1.4. Op 26 februari 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(…)
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2018 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.08.2018 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde […], van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer (…). Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon beroep doet op haar recht op vrij verkeer als Unie-burger.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; …'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- familiale fiche op naam van de ouders van betrokkene, met vermelding met betrokkene en zijn broers/zussen
- 'certificat de residence' dd. 11.04.2018 waarin de lokale Algerijnse overheden verklaren dat zowel betrokkene als derden (beide ouders en broer M. T.) sedert meer dan 6 maanden woonachtig zijn op het adres '(…)'
- aankoopdocumenten van de woning gelegen op het adres '(…)' op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon (2016)
- vertaling (het origineel werd niet voorgelegd) van de Algerijnse identiteitskaart op naam van M. T., broer van betrokkene en echtgenoot van de referentiepersoon), afgegeven op 05.09.2002, met vermelding van het adres '(…)'
- kopie reispaspoort op naam van de referentiepersoon met diverse visa voor Algerije
- 'certificat de non imposition' n°03/48 dd. 19.09.2018 waaruit blijkt dat betrokkene in 2017 niet voorkwam op de rollen/aanslagbiljetten; kadastraal attest dd. 25.09.2018 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij op datum van het attest geen onroerende goederen bezat: deze gegevens hebben betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Algerije, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'certificat de non mariage' dd. 08.04.2018 op naam van betrokkene
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot aan een derde, zijnde M. T. dd. 29.07.2013, 10.06.2014, 17.10.2014, 01.04.2015, 14.10.2015, 19.10.2016, 05.04.2017, 21.11.2017, 13.06.2018; onvolledig document 'bijzondere volmacht' (enkel de vertaling werd voorgelegd) waarin M. T. volmacht geeft aan betrokkene om geld af te halen van zijn bankrekening (uit dit document blijkt dat

betrokkene actief was als handelaar); bijbehorende bankdocumenten dd. 04.10.2011, 14.03.2012, 21.03.2013, 05.08.2014, 10.11.2014, 25.05.2015, 18.05.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geld opnam vanaf deze rekening; overige rekeninguittreksels waaruit niet kan opgemaakt worden wie instond voor de vermelde geldopnames
- ongedateerde foto's
- diverse documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon (aanslagbiljet inkomstenjaar 2016 – aanslagjaar 2017; fiscale attesten dd. 24.10.2018; attest Partena dd. 25.09.2018; attest Partena dd. 23.10.2018; diverse boekhoudkundige documenten; zelf opgestelde loonfiches op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon voor de periode juni – september 2018; ontvangstbewijzen BTW-aangifte)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 26.05.1997 ononderbroken in België verblijft en op 30.07.2004 de Belgische nationaliteit verwierf; betrokkene verblijft in Schengen / België sedert eind 2016 / begin 2017. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 20.09.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde stukken geen melding maken van de referentiepersoon, wel van betrokkene en zijn ouders, broers en zussen.
Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de vaststelling dat betrokkene en de echtgenoot van de referentiepersoon ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Tevens, deze aangehaalde samenwoonst is onvoldoende recent.
Noch het gegeven dat de echtgenoot van de referentiepersoon op heden eigenaar is van deze woning, noch het gegeven dat de referentiepersoon de afgelopen jaren naar Algerije reisde, en er al dan niet in het (ouderlijk) huis van haar echtgenoot verbleef, doet hieraan geen afbreuk. Immers, louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens vakanties kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst of origine. Immers, de voorgelegde documenten hebben betrekking op de situatie na zijn vertrek uit Algerije, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens, er zijn aanwijzingen dat hij voor zijn vertrek uit Algerije actief was als handelaar.
Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt weliswaar dat de referentiepersoon en haar echtgenoot geld verzonden naar Algerije, en dat deze werd afgehaald door betrokkene. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene aangewezen was op deze sommen om te voorzien in zijn levensonderhoud. Integendeel, er zijn sterke aanwijzingen dat deze werden verzonden om te voorzien in het levensonderhoud van de ouders van betrokkene / schoonouders van de referentiepersoon.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 02.11.2018 zelf tewerkgesteld is de onderneming van zijn broer.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van

het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht.

Tegelijk met de beslissing tot weigering van verblijf legt verwerende partij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op. Dit wordt gemotiveerd als volgt :

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/136 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst zal echter een schending van verzoekers familie- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen.

Artikel 8 EVRM bepaalt :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

"Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: 'Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. 'Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96)."

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing louter een beoordeling van het eventuele bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon van de aanvraag gezinshereniging, namelijk zijn schoonzus. Zij gaat er echter volledig aan voorbij dat verzoeker wel degelijk een familieleven uitoefent met zijn broer (en bij uitbreiding zijn schoonzus), die over de Belgische nationaliteit beschikt.

Intussen verblijft verzoeker al meer dan twee jaar op het Belgisch grondgebied, en woont hij ook al meer dan twee jaar in bij zijn broer en schoonzus. Van zodra hij over de nodige documenten beschikte werd hij onmiddellijk tewerkgesteld in het bedrijf van zijn broer, waardoor hij enorm veel tijd met zijn broer doorbrengt. Ook in Algerije hadden zij reeds een erg goed en regelmatig contact. Hun band is bijgevolg erg hecht..

Bovendien speelt ook verzoekers privéleven zich volledig af in België. Verzoeker spreekt Frans, heeft hier een ruim sociaal netwerk uitgebouwd en kon onmiddellijk aan de slag in het bedrijf van zijn broer.

Desalniettemin houdt verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoekers familie- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing. Er valt tevens geen enkele motivering hieromtrent terug te vinden.

In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

De toetsing aan artikel 8 EVRM door verwerende partij beperkt zich uitsluitend tot het al dan niet behoren van verzoeker tot het kerngezin van de referentiepersoon. Deze motivering is manifest

onvoldoende, nu de bescherming van artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het bestaan van een eventueel gezinsleven maar integendeel veel verder reikt.

In dit geval moet namelijk wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij deze belangenafweging zou hebben uitgevoerd. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoekers familie- en privéleven in België. Verwerende partij ging dan ook uiterst onzorgvuldig te werk, en schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

In casu is er prima facie een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft bovendien kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoekers familie- en privéleven in België.

De motivering hieromtrent ontbreekt bovendien volledig, en houdt dan ook een schending in van de motiveringsplicht waaraan verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is.

Om al deze redenen kan verzoeker niet akkoord gaan met de bestreden beslissing en wenst hij de nietigverklaring ervan te bekomen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Het enkele feit dat zij met hetzelfde document, 'bijlage 20', ter kennis van de betrokkene worden gebracht, houdt niet in dat het niet om twee afzonderlijke beslissingen gaan (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op determinerende wijze op het motief dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon, zodat hij bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/3, §2, *iuncto* artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en de algemene rechtsbeginselen worden slechts aangevoerd in verband met verzoekers grief omtrent artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf merkt de Raad op dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft bepaald onder welke voorwaarden dat het verblijfsrecht voor de ruimere familieleden van een burger van de Unie kan worden uitgeoefend (*cf*. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). In het middel wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker betwist evenmin dat hij niet heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Uit de lezing van het middel blijkt dat verzoeker de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verbindt aan de terugkeerverplichting. Hij richt zich met andere woorden ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Verzoeker voert aan dat enkel een beoordeling werd gemaakt van het gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon, zijn schoonzus, en dat daarbij geen rekening werd gehouden met het familieleven dat hij in België heeft met zijn broer (en bij uitbreiding zijn schoonzus, die over de Belgische nationaliteit beschikt). Hij wijst erop dat hij reeds meer dan twee jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en voor het bedrijf van zijn broer werkt. Verder wijst verzoeker op zijn privéleven en de ontwikkeling van zijn sociaal netwerk in België. Verzoeker betoogt dat er enkel een belangenafweging werd doorgevoerd ten aanzien van zijn schoonzus, wat volgens hem te beperkt is.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker sedert 2017 op het grondgebied verblijft zonder dat hij daarbij werd gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Aan verzoeker werd reeds op 20 november 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en een inreisverbod van drie jaar opgelegd. De huidige *casus* betreft dan ook een situatie van eerste toelating op het grondgebied. Het EHRM oordeelt in een dergelijk geval dat geen toetsing dient te geschieden aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM

tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHMR 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoeker betoogt *in concreto* dat enkel rekening werd gehouden met de banden met zijn schoonzus, de referentiepersoon in zijn aanvraag, maar niet met zijn broer. De Raad merkt op dat vooreerst verzoekers schoonzus en broer samen een gezin vormen. De overweging dat verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, heeft in dit verband ook betrekking op zijn broer. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoekers verklaring dat hij al twee jaar bij zijn broer en zijn schoonzus inwoont, voor het bedrijf van zijn broer werkt en ook al in Algerije een hechte band met hem had, houdt niet in dat er sprake zou zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid die de gewone affectieve banden overstijgt (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). In de bestreden beslissing werd dan ook terecht gemotiveerd dat er geen bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn tussen hen, wat ook kan blijken uit de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het verleden ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon of haar gezin.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn privéleven, merkt de Raad op dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk* ; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn van elementen in zijn gezinsleven of zijn privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden bij haar belangenafweging.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	C. VERHAERT